
Fanynky na naše písničky i rodí

Mirai Navrátil působí na první pohled stejně exoticky jako jeho jméno. Kromě toho, že je napůl Čech a napůl Japonec, je zároveň muzikant i právník. Snoubí se v něm extroverze, rebelie, ale i velký smysl pro zodpovědnost. Jak tahle kombinace funguje v praxi a jak prožívá vzestup svojí kapely? Zastupován OSA od 2014, v databázi má registrováno 32 hudebních děl.

PŘIPRAVILA: VERONIKA KRATOCHVÍLOVÁ

Pocházíš z Japonska, žiješ ve Frýdku-Místku, ale v Praze trávíš spoustu času. Kde se cítíš být nejvíc doma?

Jsem prostě Čech se srdcem Frýdečka. Vyrostl jsem tam, mám to tam rád a je to místo, které mi už nikdy nikdo neodpáře. Budu s ním spjatý, ať se přestěhuju kamkoliv. O tom, že začnu žít v Praze, jsem uvažoval spíš z praktických důvodů. Trochu mě ubíjí to neustálé pendlování a přejíždění. Samozřejmě že i k Japonsku budu mít kladný vztah napořád, už kvůli mámě. Kromě toho japonština je můj rodný jazyk a tamnímu jídlu se podle mě nevyrovná žádná gastronomie na světě.

Jak často se dostaneš do Japonska?

Dřív to vycházelo asi tak jednou za dva roky, teď jsem tam byl častěji i kvůli muzice. Nedávno jsme tam natáčeli náš klip k písničce Pojď, zapomenem.

Jsi dost kosmopolitní člověk. Lákají tě zahraniční pódia? Vyrazit na nějakou světovou tour?

Tím, že zpíváme česky, je to daný. Minimálně na následujících pár let. Ačkoliv je japonština mojí mateřštinou, už jí mluvíím mnohem hůř než česky. V češtině se cítím silnější a psát texty v jazyce, ve kterém mohu být kritický, mi připadá rozumnější. Nechci být závislý na songwriterech, proto jsme zahrli i angličtinu. Myslím, že tady v Česku, případně na Slovensku je pořád na čem pracovat. Jsme na začátku.

A přitom angličtinu si oproti češtině většina zpěváků chválí...

Já jsem si to už zkusil. Od čtrnácti jsem se potloukal v různých punkových, rockových a grungeových kapelách a zpíval anglicky, ale nikdy se mi nepodařilo oslovit publikum tak, jako když používám češtinu. Je to krása, když proběhne interakce a lidi se v textu najdou.

Děje se to?

Právě že jo a jsem za to nesmírně vděčný. Třeba díky singlu Když nemůžeš, tak přidej víc jsme dostali neskutečné množství reakcí od posluchačů. Psali mi lidi, že je to jejich hymna, že si to pouští při běhání, v práci... A dokonce mi nedávno napsala jedna paní, že si to na doporučení kamarádek pouštěla u porodu a moc jí to pomohlo. To mi tedy připadá dost bizarní, ale právě ten dopad písně na reálný život člověka, to je to, co mě fascinuje a naplňuje ze všeho nejvíc. Je to skvělý pocit, že člověk s kytarou někde doma v obýváku složí song, kterým může ovlivnit životy ostatních, byť jen nepatrně.

Což je pro kapelu zároveň závazek i zodpovědnost.

Jo, teď už se od nás asi čeká, že nějak navážeme. Žijeme v době singlů, takže kapelám se snadno stává, že vydají hit, který vylétne vysoko v žebříčcích, hrají ho všechna rádia, a pak když 2-3 singly nevyjdou, je ticho po pěšině. Chce to nepolevit, pracovat na sobě a doufat.

Foto: Benedikt Renč

Posunula vás v tomhle směru i spolupráce s labelem?

Určitě. Díky podpoře labelu se můžeme víc soustředit na tvorbu samotnou, protože se spoustou věcí pomůžou. Lidi se nás často ptají, jestli nám nějak diktují a my se musíme přizpůsobovat, ale tak to vůbec není. Tvorba je opravdu vysloveně na nás. Z managementu je nám momentálně nejbliž Jirka Kouba, což je sám hudebník, bývalý kytarista z kapely Sunshine, který má skvělý vkus a nadhled. Všechno řešíme jako partáci, projednáváme, jak koncepčně postupovat, radí nám, nic nám nediktuje. A my jsme za to moc vděční.

Vystudoval jsi práva a právníčině se stále věnuješ. Jak to jde skloubit s hudbou?

Myslím, že zrovna u nás v Česku je to takový trend. Napadá mě teď namátkou třeba Jirka Macháček nebo Janek Ledecký... To jsou taky právníci a hudebníci zároveň. Momentálně působím jako koncipient v advokátní kanceláři, kde mám skvělého šéfa, který mi dává dostatek prostoru a volného času, abych mohl pracovat flexibilně. Když už jsem tu školu jednou vystudoval, připadá mi škoda nedotáhnout to a neodkroutit si to povinné kolečko. Jednou, až třeba budeme staří pupkáči

a nikdo na nás nebude zvědavý, budu za ta zadní vrátka rád.

Působíš maximálně cílevědomě a zodpovědně. Měl jsi někdy nějaké divočejší období?

No jasně že jo. Celá puberta ve Frýdku byla dost divoká. A po maturitě jsem si připadal jako absolutní král tvorstva. Odmaturoval jsem, dostal jsem se na vysněnou vysokou a před sebou jsem měl ty nekonečně dlouhé prázdniny. S kamarádem z bývalé kapely jsme tedy vyrazili napříč Evropou. Buskovali jsme, nesmyslně pili a hulili, ale naštěstí jsme přežili a bylo to moc fajn. Drogy

Foto: archiv Miraie Navrátila

mi nic neříkají a nejsem v tomhle ohledu žádný experimentátor.

Na muzikanta máš také netradičně stabilní vztah. S přítelkyní jste spolu už přes 10 let. Jak reaguje na vaši vzrůstající popularitu a na fanyanky?

Přeje nám to a má z toho radost. Známe se opravdu dlouho, a tak mám pocit, že mě pořád vnímá jako toho kloučka, kterého kdysi potkala v tanečních. Určitě jsem ale přesvědčený o tom, že partneři lidí, kteří vplují do showbyznysu, to mají těžké. Jednak na ně ten druhý už nemá tolik času a pak samozřejmě roste konkurenční prostředí. Začnou se kolem nich motat další atraktivní lidi a pro vztah nastane série zkoušek.

Jsi frontman. Plníš v kapele i roli kapelníka? Máš poslední slovo?

To nemám. My všichni máme poslední slovo a podle toho naše diskuze někdy vypadají. Jsme schopni se pořádně zhádat. Ale díky tomu, že se máme rádi, tak do pěti minut je všechno zase v klidu.

Tvoje maminka byla módní návrhářka. Vyjadřuje se nějak k vašemu kapelnímu vizuálu?

Ale jo, občas něco komentuje. My ale zatím spolupracujeme spíš s Dušanem Chrátkem. To je náš kamarád, takový super šílený týpek, se kterým řešíme outfity před některými speciálními příležitostmi. Ale určitě bychom na tom měli zapracovat víc. Například

všichni bychom měli okamžitě zhubnout!

Před vámi jsou koncerty jarního turné. Bude nějak specifické? Na co se můžeme těšit?

Bude hodně specifické, už jen tím, že je skoro úplně vyprodané. To se nám ještě nikdy nestalo! Ještě před dvěma lety na nás do klubu přišlo třeba 30 platících diváků a najednou máme vyprodané koncerty pro tisíc lidí. To je prostě báječný pocit. Moc si toho vážíme a posluchače nezklameme. Věřím tomu, že v pódiové show je naše síla.

Ty a Šimon jste získali ocenění v rámci Výročních cen OSA v kategorii Nejúspěšnější mladý autor do 30 let a jste nominováni na Anděly. Co to s tebou dělá?

Je to moc příjemný pocit. Potvrzuje to totiž, že se ubíráme správným směrem. Získat Slavíka je skvělé kvůli medializaci a popularizaci kapely. Ale získat ocenění od hudebníků nebo hudebních kritiků je zase mnohem zásadnější z hlediska hudební relevance. ☒